

Cho đến nay tôi vẫn không hiểu vì sao đã cho anh “mượn” tôi và có lẽ bắt đầu từ sự việc này, tôi đã vô tình rơi vào cái “bẫy tình” của anh. Bây giờ tôi học ĐH năm thứ 2, anh học trên tôi một khoá. Hồi đó anh là trưởng ban thể thao của trường, là người hóm hỉnh, có duyên, tôi là một thành viên trong đội của anh. Một buổi tối anh hẹn tôi đến, nói là có việc cần trao đổi. Tôi hỏi anh có việc gì, anh đằng hắng một tiếng rồi nói nghiêm túc:

- “Qua tiếp xúc, thời gian qua, anh thấy em là một cô gái hiền lành, đáng yêu, còn thái độ chân thành của anh có lẽ cũng để lại cho em ấn tượng sâu sắc...”. Tôi nhìn khuôn mặt thanh tú của anh dưới ánh trăng và chờ đợi anh nói tiếp. “Cho nên hôm nay anh mạnh dạn nói với em chuyện hệ trọng này...”

Tôi bắt đầu xúc động, vội chuyển ánh mắt từ khuôn mặt anh sang nơi khác.

- “Nếu vì ba chữ này mà quan hệ của chúng ta mất đi thì anh sẽ vô cùng hối hận; còn nếu vì ba chữ này mà quan hệ tin cậy giữa chúng ta tiến bộ thêm thì anh sẽ vô cùng sung sướng...”

Chân tôi giẫm giẫm trên mặt đất, tay phải nắm chặt lấy ngón tay cái của tay trái, đầu nóng ran, mắt nhìn đông nhìn tây không tự nhiên. Tôi tin chắc các cô gái mới nghe câu đó cũng có cảm giác như tôi. Anh chậm chậm nói:

- “Đó là: Mượn ít tiền!”.

Tôi ngừng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng và đôi mắt hóm hỉnh của anh liền đứng dậy nắm lấy tay anh, anh vội lùi ra phía sau, cười ha hả:

- “Ai bảo em nghe ba chữ ấy thì nghĩ đến ba chữ kia”.

- “Có tiền em cũng không có mượn” . Tôi tức quá bỏ đi.

- “Ồi anh đùa em thôi, đừng giận nhé!”. Không nhịn được tôi cũng cười to

Tôi đã cho anh vay tiền và đúng như lời anh nói, quan hệ giữa chúng tôi ngày càng thân mật hơn, chúng tôi đã trở thành đôi bạn tốt – có gì cũng nói cho nhau nghe.

Khi anh ra trường, tôi rất buồn, còn anh chỉ nắm chặt tay tôi rồi đi. Chúng tôi vẫn liên lạc với nhau qua điện thoại, anh kể cho tôi nghe những chuyện vui trong công tác, còn tôi cũng thổ lộ với anh những chuyện buồn. Lần nào anh cũng làm cho tôi vui, bất giác tôi ngày càng mong được nghe giọng nói của anh; tôi phát hiện ra tôi đã yêu anh ấy.

Sau khi tốt nghiệp tôi đến làm việc ở nơi anh công tác.

Một buổi tối sau nửa năm, ăn cơm xong, chúng tôi đi trên phố lớn để trò chuyện.

- “Chúng ta quen nhau đã lâu rồi nhỉ. Thời gian qua chúng ta đã rất hiểu nhau...”, anh nói.

Tôi nghĩ ngay đến cái đêm cách đây ba năm, không nín được cười, tôi ngắt lời anh và nói:

- “Có phải lại muốn mượn tiền không? Cứ nói thẳng đi!”.

- “Không, em hãy nghe anh nói hết đã”. Anh lại nói nghiêm trang như lần trước.

- “Được, được, anh muốn nói với em ba chữ, nếu vì ba chữ đó mà mối quan hệ tốt đẹp giữa chúng ta cuối cùng tiêu tan anh sẽ vô cùng hối hận; nhưng nếu ba chữ đó làm cho quan hệ tin nhiệm nhau càng tiến bộ hơn, anh sẽ vô cùng phấn khởi, có phải vậy không?”

- “Nói đi, anh muốn vay bao nhiêu?”

Anh không nói to như tôi nghĩ mà chỉ nói nhỏ nhẹ:

- “Anh mượn em! Anh muốn trước hết là mượn em để làm bạn gái anh, sau đó mượn em để làm mẹ của con anh, cuối cùng mượn em để làm bạn cũ của anh, có được không?”

Ánh mắt dịu dàng của anh đã nhìn thấu trái tim tôi. Tôi chờ người không biết là mình đã gạt đầu cho tới lúc anh ôm lấy tôi.

Sau khi kết hôn, tôi sống êm ả và hạnh phúc. Tôi thường nhớ lại cái đêm hôm đó, nghĩ đến khuôn mặt đứng đắn và nụ cười của anh dưới ánh trăng.

Nguyễn Khanh 3.12.2002 (Live & Love)